

mi dewizowymi) umów o doraźne wygłoszenie wykładów, referatów, odczytów, napisanie artykułów itp. opracowania autorskie, pod warunkiem ustalenia w umowie wysokości honorarium według obowiązujących stawek krajowych, z zastrzeżeniem wypłaty honorarium w walucie polskiej do wykorzystania w kraju (bez prawa transferu za granicę).

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, dotyczy zawierania tylko takich umów, które zobowiązują każdą ze stron umowy do wykonania jej zobowiązań w całości w kraju.

§ 2. Zezwala się jednostkom państwowym i spółdzielczym oraz organizacjom społecznym na dokonywanie wy-

płat w złotych w kraju honorariów z umów wymienionych w § 1.

§ 3. Zawieranie przez jednostki państwowe i spółdzielcze oraz organizacje społeczne z cudzoziemcami dewizowymi umów (§ 1) oraz dokonywanie wypłat z tych umów (§ 2) na warunkach innych niż przewidziano w niniejszym zarządzeniu wymaga osobnego zezwolenia dewizowego.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Trendota*

395

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 listopada 1969 r.

w sprawie zasad ewidencji opłat za wykonane usługi.

Na podstawie § 1 ust. 4 uchwały nr 203 Rady Ministrów z dnia 30 lipca 1965 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1966—1970 (Monitor Polski z 1965 r. Nr 47, poz. 259 i z 1969 r. Nr 36, poz. 270) zarządza się, co następuje:

§ 1. Usługi wykonywane na zamówienie komitetów społecznych, stowarzyszeń, spółdzielni, przedsiębiorstw lub instytucji państwowych mogą być zaliczane w całości lub w części przez jednostki świadczące usługi jako usługi dla ludności, jeżeli:

- 1) jednostka zamawiająca jest tylko pośrednikiem zleającym wykonanie usługi w imieniu i na rzecz określonych osób fizycznych,
- 2) zapłata należności za wykonane usługi następuje w całości lub w określonej części ze środków pieniężnych ludności, a mianowicie:
  - a) z wpłat dokonanych przez ludność jednostce zamawiającej wykonanie usługi,
  - b) z wynagrodzeń ze stosunku pracy lub z tytułu wykonania określonej pracy albo z nagród,
  - c) z funduszy na budownictwo mieszkaniowe lub z funduszy na akcję socjalno-bytową w części przeznaczonych na indywidualną pomoc dla określonych osób fizycznych,
- 3) jednostka zamawiająca wykonanie usługi złoży oświadczenie podpisane przez kierownika jednostki i głównego księgowego, a w organizacjach społecznych nie posiadających stanowiska głównego księgowego — przez oso-

bę odpowiedzialną za gospodarkę finansową, następującej treści:

„Stwierdza się, że za zamówione i wykonane usługi zapłata nastąpi ze środków pieniężnych ludności przeznaczonych na wykonanie zamówionej usługi w wysokości . . . . . zł, zgodnie z § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 22 listopada 1969 r. w sprawie zasad ewidencji opłat za wykonane usługi (Monitor Polski Nr 51, poz. 395).”

Oświadczenie powinno być zamieszczone na dokumentach, składanych jednostce świadczącej usługi, stanowiących podstawę księgowania dochodów ze sprzedaży usług, lub na załącznikach do tych dokumentów.

§ 2. Ewidencja usług dla ludności powinna być wyodrębniona w urządzeniach księgowych jednostek świadczących tego rodzaju usługi prowadzonych w ramach konta „Sprzedaż”, określonego w jednolitym planie kont, stanowiącym załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 czerwca 1959 r. w sprawie planów kont dla jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1959 r. Nr 66, poz. 341 oraz z 1965 r. Nr 30, poz. 165 i Nr 65, poz. 370).

§ 3. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 4 marca 1966 r. w sprawie zasad ewidencji opłat za wykonane usługi (Monitor Polski Nr 10, poz. 74).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Trendota*

396

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 1 grudnia 1969 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zwolnień i obniżek w podatku gruntowym.

Na podstawie art. 12 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. z 1966 r. Nr 2, poz. 12) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 30 września 1965 r. w sprawie zwolnień i obniżek w podatku gruntowym (Monitor Polski z 1965 r. Nr 59, poz. 302 i z 1967 r. Nr 24, poz. 112) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) grunty państwowe, otrzymane przez indywidualne gospodarstwa rolne i rolnicze spółdzielnie produkcyjne w drodze wymiany i scalenia;”

b) ust. 3 pkt 1 po wyrazie „wymiany” dodaje się wyrazy „i scalenia”;

2) po § 6 dodaje się § 6a w brzmieniu:

- „§ 6a. 1. Obniża się o 50% podatek gruntowy przypadający z gruntów, które w wyniku scalenia przekazane zostały z jednych indywidualnych gospodarstw rolnych lub rolniczych spółdzielni produkcyjnych do innych indywidualnych gospodarstw rolnych lub rolniczych spółdzielni produkcyjnych.
2. Obniżkę stosuje się przez okres 1 roku, a gdy grunty są odłogami — przez okres 3 lat, licząc od roku następującego po roku, w którym dokonane zostało przekazanie gruntów w wyniku scalenia.
3. Obniżkę stosuje się na podstawie wykazu sporządzonego przez właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej (miasta stanowiącego powiat miejski) rady narodowej. Wykaz powinien zawierać: nazwisko i imię (nazwę)

podatnika, miejsce położenia oraz obszar i klasy gruntów otrzymanych w wyniku scalenia. Jeżeli grunty otrzymane w wyniku scalenia są odłogami, wykaz powinien zawierać również stwierdzenie tej okoliczności.”;

3) w § 11 ust. 1 liczbę „1969” zastępuje się liczbą „1970”.

§ 2. Przepisy § 1 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 oraz § 6a zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 września 1965 r. w sprawie zwolnień i obniżek w podatku gruntowym w brzmieniu nadanym niniejszym zarządzeniem stosuje się po raz pierwszy przy wymiarze podatku gruntowego za rok 1970 w odniesieniu do gruntów otrzymanych w wyniku wymiany i scalenia w 1969 r.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i stosuje się od roku podatkowego 1970.

Minister Finansów: *J. Trendota*

397

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 12 listopada 1969 r.

w sprawie produkcji i sprzedaży wyrobów kulinarnych w zakładach gastronomicznych.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244), § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 13 stycznia 1954 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego niektórych uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu artykułami spożywczymi w zakładach żywienia zbiorowego (Monitor Polski Nr 7, poz. 166) i § 1 zarządzenia nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1966 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski z 1966 r. Nr 24, poz. 123 i z 1969 r. Nr 36, poz. 271) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie normuje produkcję i sprzedaż wyrobów kulinarnych oraz ich półproduktów wytwarzanych w zakładach gastronomicznych oraz centralnych przygotowalniach przemysłu gastronomicznego i sprzedawanych w tych zakładach.

2. Zarządzenie nie dotyczy stolówek i bufetów przyzakładowych.

§ 2. Wyroby kulinarne (potrawy, napoje) przeznaczone do obrotu oraz ich półprodukty powinny być wytwarzane wyłącznie według przepisów kulinarnych.

§ 3. 1. Przepis kulinarny powinien określać:

- 1) nazwę wyrobu lub półproduktu,
- 2) wielkość (ilość, ciężar) masy gotowego wyrobu lub półproduktu, na jaką jest przeznaczony,
- 3) ilość i rodzaj surowców bądź półproduktów,
- 4) wydajność surowców w poszczególnych etapach przetworu,
- 5) ewentualne zwroty produkcyjne (masę odpadów surowcowych zdalnych do dalszego przetworu),
- 6) opis procesu technologicznego,
- 7) ogólne wymagania w odniesieniu do wyglądu wyrobu oraz warunków jego wydawania (temperatura, dodatki uzupełniające, specjalne naczynia).

2. Przepis kulinarny powinien być opatrzony podpisem organu ustalającego ten przepis oraz oznaczony numerem rejestru (§ 5 ust. 1).

3. Przedmiotem przepisu kulinarnego mogą być zarówno własne opracowania, jak również przepisy obce przejęte w całości lub w części do stosowania przez dany zakład.

4. Tryb, zasady i warunki opracowywania przepisów kulinarnych oraz ich układ określają wytyczne stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 4. 1. Przepisy kulinarne dla zakładów wytwarzających wyroby kulinarne i ich półprodukty ustala:

- 1) dla zakładów państwowych — dyrektor przedsiębiorstwa,
- 2) dla zakładów spółdzielczych — zarząd spółdzielni,
- 3) dla pozostałych zakładów uspołecznionych — zarząd jednostki prowadzącej te zakłady,
- 4) dla zakładów prywatnych — właściwe zezwolenia prywatnego handlu i usług.

2. Uprawnienia wymienione w ust. 1 pkt 1 i 2 mogą być przekazane kierownikom (zarządom) zakładów wytwarzających wyroby kulinarne i ich półprodukty.

3. Jednostki nadrzędne nad jednostkami uprawnionymi na podstawie ust. 1 do ustalania przepisów kulinarnych mogą zastrzec sobie prawo do wydawania tych przepisów.

§ 5. 1. Jednostka ustalająca przepisy kulinarne powinna posiadać zbiór tych przepisów oraz prowadzić ich rejestr, zawierający następujące dane: numer przepisu kulinarnego, nazwę wyrobu, pochodzenie przepisu (własny, przejęty od innej jednostki), datę wprowadzenia i ewentualnie wycofania przepisu oraz nazwę zakładu, w którym przepis kulinarny stosowany jest jako obowiązujący.

2. Zakład gastronomiczny, którego kierownik (zarząd) nie jest uprawniony do ustalania przepisów kulinarnych, powinien posiadać zbiór przepisów kulinarnych stosowanych w zakładzie oraz ich rejestr.